

[Landbrugsministeren.]

dring af jagtlovens § 11, hvorefter den jagtberettigede — eventuelt med brugerens samtykke — har ret til fra sin jagtgrund at fjerne omstrefjende hunde og katte, på hvilken måde han bedst ved og kan, når han forgæves har forsøgt at optage dem.

Til § 19 er der under behandlingen i folketinget foretaget en tilføjelse, hvorefter skade, når det ikke findes godtgjort, hvem der var det skadevoldende dyrs besidder, skal vurderes, således at skadelidte, såfremt dyret afhændes i henhold til § 9, kan kræve sit erstatningskrav fyldestgjort i overensstemmelse med reglerne i § 10, stk. 1. Denne ændring begrundes med, at skadelidte ikke skal udsættes for at måtte se dyrene solgt og den i § 10 fastsatte frist gå hen uden mulighed for at få dækning for sit krav. Skadelidte kan i henhold til § 10, stk. 1, kræve fyldestgørelse i salgsprovenuet for skade forvoldt af det pågældende dyr, ikke alene for erstatningskrav, som er fastsat efter reglerne i lovforslagets §§ 18—20, men også for erstatningskrav, som er fastsat ved dom eller forlig.

Endelig er der ved en tilføjelse til § 26 åbnet adgang for vurderingsformanden til i ganske særlige tilfælde at tilkalde sagkyndig bistand. Ændringen er foranlediget af, at der i praksis kan tænkes at forekomme skader, f. eks. på særlige frøafgrøder, som vurderingsmændene ikke besidder tilstrækkelig sagkundskab til at vurdere.

Idet jeg med hensyn til de øvrige ændringer tillader mig at henvise til den betænkning, der er afgivet af det i det andet høje ting nedsatte udvalg, skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje landsting.

Aage Knudsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Wittrup, ikke kan være tilstede i dag, skal jeg knytte nogle bemærkninger til det foreliggende forslag til lov om mark- og vejfred. Om det område, der omhandles her, har der allerede været gives bestemmelser i de gamle landskabslove og i Christian den Femtes Danske Lov. Den hidtil gældende lov er fra 1872, altså over 80 år gammel.

I 1946 blev der nedsat en kommission til at undersøge spørgsmålet om en revision af denne lovgivning, og kommissionen har afgivet en meget fyldig betænkning. Der var i kommissionen enighed om, at loven i og for sig havde virket tilfredsstillende,

men at den i høj grad trængte til en modernisering.

Det væsentligste nye i lovforslaget er, at pelsdyr nu også bliver betragtet som husdyr. Der er dog taget særlige forholdsregler på dette område ved den ændring, som er sket i folketinget, idet der skal gå 2 måneder, efter at dyrene er undsluppet, inden man må jage eller aflive dem. I denne sag har der navnlig mellem pelsdyravlerne, Dansk Jagtforening og Dansk Frugtavlforening hersket nogen uenighed om, hvorvidt de 2 måneder er det rette, men det blev der altså opnået enighed om i folketinget.

De øvrige paragraffer i loven af 1872 har også været genstand for en ret omfattende modernisering. Jeg skal ikke komme ind på enkeltheder i forslaget ved denne lejlighed, idet jeg vil finde det rimeligt, at vi får lejlighed til i et udvalg at gennemgå disse enkeltheder. Der er dog et par ting, jeg lige vil nævne.

Jeg hilser med tilfredshed, at der er sket en ændring i reglerne om udnævnelse af vurderingsmændene, en ændring, der er i overensstemmelse med loven om hegnsynsmænd af 1950, idet det nu er sognerådene og byrådene, der vælger de 3 vurderingsmænd selvstændigt, og det ikke mere er nødvendigt at få amtets approbation. Sognerådene udpeger formanden for disse nævn. Efter den gamle lov var det ældste medlem formand for nævnet.

Ligesom efter den gældende lov kan sognerådene bestemme, at de folk, der er valgt som vurderingsmænd i henhold til hegnsynsloven, også varetager dette hverv, for såvidt angår loven om mark- og vejfred. Det finder jeg er en udmærket foranstaltning, da denne lovgivning kun forholdsvis sjældent kommer til anvendelse i det praktiske liv.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en velvillig behandling. Jeg vil senere under forhandlingen tillade mig at stille forslag om, at lovforslaget henvises til behandling i et udvalg.

Alfred Bøgh: Også jeg finder det rimeligt, at den hidtil gældende lov om mark- og vejfred ajourføres. Denne lov har sådan set ikke stor betydning, men i praksis viser det sig, at der kan forekomme tvistigheder angående mark- og vejfred.

Af folketingets udvalgsbetænkning fremgår det, at det, der har voldt hovedpine